



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Petry Venclové a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry, ve věci

žalobkyně: **T&T – trade Holding s.r.o.**, IČ 02493233
sídlem Mařákova 365, 570 01 Litomyšl
zastoupená daňový poradce EKP Advisory, s.r.o.
sídlem Senovážné náměstí 8, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, IČ 72080043
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2024, č. j. 31450/24/5100-41455-715581,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím žalovaného, které je specifikováno v záhlaví tohoto rozsudku, bylo podle § 116 odst. 1 písm. c) zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Pardubický kraj (dále též

„správce daně“) ze dne 4. 3. 2024, č.j. 249501/24/2808-50522-610027, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobkyně podle § 156 odst. 1 písm. a), d) zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu o posečkání splátky daně, resp. rozložení její úhrady na splátky, a to od 6. 2. 2024. Žalobkyně požádala o posečkání částky 20 431 625 Kč, jelikož byl zjištěn přeplatek na dani, předmětem posečkání je částka 20 253 238 Kč. Žalobkyně však žádala o posečkání daně zpětně ode dne splatnosti daně, v čemž jí nebylo vyhověno.

II.

2. Žalobkyně proto napadla žalované rozhodnutí včasnou žalobou podanou podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žalobkyně uvedla, že jí byla na základě daňové kontroly za zdaňovací období červenec a srpen 2021 doměřena dodatečnými platebními výměry daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) včetně penále ve výši 5 108 162 Kč, a to z důvodu neuznání nároku na odpočet daně z některých přijatých služeb, kdy žalobkyně neprokázala, že služby byly přijaty od dodavatele v postavení plátce DPH. Následně žalobkyně na základě výzev správce daně podala dodatečné daňové přiznání k DPH za zdaňovací období leden, únor, březen, duben, květen, červen, září a říjen 2021, když snížila svůj nárok na odpočet DPH, čímž jí vznikl nedoplatek na DPH ve výši 15 323 463 Kč.
3. Žalobkyně pak s ohledem na výši úroků z prodlení (první pololetí roku 2021 až první pololetí roku 2024 – 12,6 %), s ohledem na její finanční situaci, délku případného odvolacího řízení, nejistotu výsledku a nákladů spojených s pokračováním v řízení, požádala dne 5. 2. 2024 o možnost rozložení úhrady daně podle § 156 daňového řádu. Jednatel žalobkyně souhlasil se zřízením zástavního práva k jeho vlastním nemovitostem. Žalobkyně uvádí, že úrok z prodlení by představoval téměř 200 000 Kč měsíčně, přičemž jí ani jejímu právnímu zástupci ke dni sepisu žaloby není znám jediný spor ukončený ve prospěch daňového subjektu, jehož předmětem byla otázka prokázání dodavatele v postavení plátce DPH. Současně si žalobkyně chtěla *udržet dobré vztahy se správcem daně, respektive svoje renomé*, kdy hradí svoje daňové povinnosti v řádných termínech. Žalobkyně ještě doplnila, že stanovené splátky dle splátkového kalendáře (převyšující 1100 000 Kč) platí řádně.
4. Žalobkyně tvrdí, že žalované rozhodnutí je nezákonné pro *nesprávné posouzení správní úvahy správce daně* a nepřezkoumatelné, neboť obsahuje *nedostatek důvodů pro výsledné správní uvážení správce daně a nesrozumitelnost*.
5. V konkrétní rovině žalobkyně doplnila, že správní orgány překročily meze správního uvážení, neboť toto vybočilo z mezí zákona a lze je označit za *libovůli* v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně trvá na tom, že ustanovení § 156 odst. 4 daňového řádu umožňuje povolení posečkání úhrady daně i zpětně, přičemž důvodová zpráva k uvedenému zákonnému ustanovení uvádí *eliminaci či snížení dopadů, které představuje prodlení znamenající současně vznik příslušného úroku z prodlení*. Správce daně a žalovaný správní orgán se přitom při posouzení věci řídily metodickým pokynem k posečkání č. j. 22192/22/7700-10123-500852, který však neobsahuje žádné důvody, pro které by mohlo být zpětné posečkání povoleno. O důvodech zpětného posečkání se však zmiňuje rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 19. 12. 2017, č.j. 8 Afs 181/2017–31 (bod 26), který možnost posečkání zpětně omezuje na *mimořádné okolnosti*. Žalobkyně přitom tvrdí, že v její věci správce daně odmítl provedení důkazních

prostředků, které měly prokázat existenci mimořádných okolností na straně žalobkyně, přičemž takový procesní postup odůvodnil tím, že se předkládané důkazní návrhy týkají jiného typu řízení (doměření daně). S tím žalobkyně nesouhlasí a v uvedeném procesním postupu správce daně spatřuje přímý rozpor s ustanovením § 8 odst. 1 daňového řádu, konkrétně *s povinností správce daně přiblížit ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo*, a vyhodnocuje jej jako projev libovůle. Současně poukázala na *nelogickou správní úvahu*, že správce daně postupoval podle metodiky, ta však zpětné přiznání posečkáni neřeší a stejně tak považuje za nelogické jeho odmítnutí předkládaných důkazních návrhů prokazujících *omluvitelný důvod* žalobkyně.

6. Konečně žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí. Žalovaný totiž tvrdí, že důvodem aplikace institutu posečkáni zpětně může být objektivní dobrá víra, u žalobkyně však *subjektivní zamítá*. Za nesrozumitelnost považuje žalobkyně rovněž již uvedené odmítnutí důkazních návrhů, neboť to žalovaný řádně neobjasnil, a též poukázání žalovaného na soulad jeho postupu s metodikou, která však zpětné přiznání posečkáni vůbec neřeší.
7. Ze všech výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě [jež není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat základní námítky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal; ostatně rozhodnutí soudu je primárně reakcí na žalobní námítky, teprve až v druhé řadě - a pouze tehdy, je-li to pro vyjasnění stěžejních otázek nezbytné - případně může reagovat i na vyjádření k žalobě (srov. shodně rozsudek NSS ze dne 2. 6. 2021, č. j. 10 Afs 405/2020 – 41, bod 9)] setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Pro úplnost dodal, že posečkáni s úhradou daně stanovil v souladu s § 156 odst. 4, 5 daňového řádu, přičemž rozhodl na základě správního uvážení, když dodržel zákonné mantinely v souladu s výkladem zaujatým v již shora zmíněném rozsudku NSS ze dne 19. 12. 2017, č.j. 8 Afs 181/2017 – 31. Zdůraznil, že zpětné posečkáni je výjimečným institutem použitelným z omluvitelných objektivních důvodů prodlení (zdravotní stav, sociální důvody, mimořádné okolnosti), přičemž tuto správní úvahu žalovaný uvedl v bodech 22 až 25 žalovaného rozhodnutí. Nadto připomněl, že prodlení žalobkyně se splněním daňových povinností zjistil sám správce daně, a to daňovou kontrolu a výzvami správce daně, tedy žalobkyni vzniklo daňové příslušenství jako důsledek porušení její základní daňové povinnosti. Žalobkyně přitom případy mimořádných okolností, jak uvedeno shora (zdravotní důvody, sociální důvody, mimořádné okolnosti), neprokázala, ale ani netvrdila. Dále žalovaný uvedl, že žalobkyní tvrzená dobrá víra ohledně jejích dodavatelů, že tito byli v postavení plátců DPH, je v řízení o posečkáni irelevantní. Proto důkazními návrhy nebyly provedeny důkazy.
9. Žalovaný tedy navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV.

10. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) žalobou napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Vzhledem k tomu, že žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí, zabýval se touto námitkou soud přednostně, neboť případná nepřezkoumatelnost by napadené rozhodnutí bez dalšího vylučovala z věcného přezkumu. Soud po posouzení napadeného rozhodnutí však dospěl k závěru, že není nepřezkoumatelné, z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil (k tomu viz dále). Rozhodnutí je řádně odůvodněno a je plně srozumitelné. V této souvislosti je také nutné zmínit, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobkyně o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016–24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).
12. Skutkové okolnosti věci nejsou mezi účastníky řízení předmětem sporu, přičemž průběh řízení byl již uveden shora v části týkající se uvedení žalobních bodů. Soud tak musel posoudit otázku, zda byla v dané věci žalobkyně řádně aplikována správní úvaha správce daně ve vztahu k její žádosti o povolení přiznání posečkání úhrady daně zpětně, tedy ode dne splatnosti daně.
13. Na danou věc dopadá následující právní úprava zakotvená v daňovém řádu.

Podle § 156 daňového řádu platí:

(1) Na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkání“), a) pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu, d) není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou.

(4) Posečkání lze povolit nejdříve ode dne splatnosti, a to i zpětně.

(5) Posečkání nesmí být povoleno na dobu delší, než je lhůta pro placení daně.

14. Tedy je zřejmé, že zákonodárce umožňuje povolení posečkání úhrady daně zpětně (§ 156 odst. 4 daňového řádu). Současně přitom nestanoví žádné další omezující podmínky pro zpětnou aplikaci institutu posečkání úhrady. Je přitom nepochybné, a to je třeba zdůraznit, že již samotný institut posečkání úhrady je mimořádným institutem, který může být aplikován pouze za splnění podmínek uvedených v § 156 odst. 1 daňového řádu. Obecně je totiž daňový subjekt povinen uhradit daň v době její splatnosti, přičemž po splatnosti je povinen uhradit vedle dlužné daně rovněž její příslušenství, tedy úroky z prodlení (§ 252 daňového řádu).
15. V případě žalobkyně přitom žalovaný dospěl k závěru, že jsou dány podmínky podle § 156 odst. 1 písm. a), d) daňového řádu, tedy uznal, že by jednorázový výběr daně znamenal pro žalobkyni vážnou újmu a současně že ani nelze vybrat od žalobkyně daň najednou. Soud má za to, že jestliže samotný institut posečkání úhrady daně je mimořádným institutem, který daňovému subjektu, jenž nesplnil svoji primární povinnost řádné úhrady daně, umožňuje odložení, resp. rozložení úhrady daně do splátek, přičemž se po dobu posečkání stává

příslušenstvím daně úrok z posečkání (§ 253 daňového řádu), nikoliv úrok z prodlení, tedy příslušenství daně je významně nižší, tedy samotný tento institut je benefitem státu ve prospěch daňového subjektu, pak je zcela důvodné vyhradit případy zpětného přiznání posečkání úhrady daně objektivním omluvitelným mimořádným okolnostem jednotlivých případů, které musí tvrdit a prokazovat daňový subjekt, jak vyplývá z judikatury NSS, která bude níže uvedena. Tato koncepce má svoje opodstatnění v tom, že se posečkáním s úhradou nejen zpozdí úhrada daně do státního rozpočtu, ale rovněž se snižuje výše příslušenství daně, která bude uhrazena až v době po její splatnosti, a to v důsledku primárního pochybení daňového subjektu. Stejně tak tomu bylo v případě žalobkyně, kdy jí daň byla stanovena dodatečně, a to jednak na základě provedení daňové kontroly a jednak na základě uplatněných výzev správce daně.

16. Tedy soud neshledal žádný rozumný důvod odchylovat se od výkladu ustanovení § 156 odst. 4 daňového řádu, jak jej aplikoval žalovaný a zejména jak je uveden v rozsudku NSS ze dne 19. 12. 2017, č.j. 8 Afs 181/2017–31: „[15] Nejvyšší správní soud již vyložil, že institut posečkání je benefitem ze strany státu, které je poskytováno v případě splnění stanovených podmínek. Správce daně je při rozhodování o žádosti o posečkání vázán návrhem daňového subjektu. Ten je tedy povinen tvrdit ve své žádosti relevantní důvody pro posečkání a současně ke svým tvrzením předložit důkazní prostředky. Důkazní povinnost zde leží na žadateli, který se beneficia při úhradě daně domáhá. Správce daně je povinen vycházet při posouzení žádosti z náležitě zjištěného skutkového stavu. Vychází přitom především z tvrzení a důkazních prostředků obsažených v žádosti a nepochybně může vzít v úvahu i skutečnosti zřejmé z daňového spisu žadatele. Daňový subjekt nese riziko, že pokud nedoloží svá tvrzení uvedená v žádosti, bude správce daně nucen žádost zamítnout (srov. rozsudek čj. 3 Afs 74/2014-29).
17. Dále soud zdůrazňuje, že při aplikaci posečkání úhrady daně je správce daně provést správní uvážení při respektování zákazu libovůle. V tomto se soud obecně s žalobním tvrzením shoduje.
18. K tomu opět rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2017, č.j. 8 Afs 181/2017–31:

„[26] Úrok z prodlení plní, jak je uvedeno výše, funkci ekonomické náhrady za nedoplatky peněžních prostředků na daních, které musí veřejné rozpočty získávat z jiných zdrojů. Jedná se v podstatě o cenu finančních prostředků v čase, která je daná úrokovou mírou. V případě povolení zpětného posečkání ode dne splatnosti za situace, kdy již vznikl úrok z prodlení, dochází k zániku tohoto úroku z prodlení, čímž se stát vzdává zákonné ekonomické náhrady. V takovém případě je legitimní požadovat, aby správce daně povolil zpětné posečkání z důvodu mimořádných okolností. Lze souhlasit se závěrem žalovaného, že „[p]ovolení posečkání úhrady daně zpětně přichází v úvahu v těch situacích, kdy existují takové objektivní okolnosti, za kterých je omezení příjmu státního rozpočtu snížením zákonného příslušenství obhájitelné, resp. jsou obhájitelné a omluvitelné důvody prodlení existujícího před podáním žádosti o povolení posečkání (např. zdravotní stav, sociální důvody, mimořádné události apod.)

[27] Ze znění § 156 odst. 4 d. ř.: „[p]osečkání lze povolit nejdříve ode dne splatnosti, a to i zpětně“, vyplývá, že se zde uplatní pouze správní uvážení a nikoli výklad neurčitých právních pojmů. Zákon v odst. 4 stanovuje omezení počátku doby posečkání; v odst. 5 zákon určuje omezení konce doby posečkání: „[p]osečkání nesmí být povoleno na dobu delší, než je lhůta pro placení daně“. Správce daně je při užití správního uvážení, v rámci, něhož má stanovit začátek a konec doby

posečkání, omezen zákonným časovým rozmezím, a je na něm, aby s pomocí správního uvážení určil, k jakému okamžiku tohoto rozmezí posečkání povolí. Užití správního uvážení však má své meze, vyplývající v první řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd. Dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 6 A 25/2002-42). Soud je povinen přezkoumat, zda byly splněny zákonné předpoklady pro použití správního uvážení, zda nebyly překročeny jeho meze či zda nebylo správní uvážení zneužito, zda bylo užito v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 19/2004-92).“

19. Žalobkyně se domáhala provedení důkazních návrhů, jimiž hodlala prokázat mimořádné důvody na její straně, které měly spočívat v tom, že u ní byla dána dobrá víra v to, že její dodavatelé byli v postavení plátců DPH, přičemž žalobkyně tyto řádně prověřovala (celkem 10 příloh uvedených v bodě 9 žalovaného rozhodnutí). V tomto ohledu souhlasí soud s žalovaným, že i kdyby tyto důkazní návrhy byly provedeny a prokázala se tvrzení žalobkyně, nelze tyto okolnosti podřadit pod omluvitelné objektivní mimořádné okolnosti, které by odůvodňovaly povolení posečkání úhrady daně zpětně ode dne splatnosti, jak vyplývají z rozsudku NSS ze dne 19. 12. 2017, č. j. 8 Afs 181/2017-31. Tedy procesní postup žalovaného, který neprovedl dokazování předloženými důkazními návrhy byl zcela důvodný, neboť se jednalo o důkazní návrhy, které mohly mít svoje opodstatnění v doměřovacím řízení, nikoliv však při posouzení žádosti o posečkání úhrady daně, jak správně žalovaný vyložil v žalovaném rozhodnutí. Soud přitom dodává, že se nejedná o hodnocení důkazů bez jejich provedení, nýbrž o předběžné zhodnocení důkazního návrhu v tom smyslu, jestli vůbec je namístě takové důkazní návrhy provádět, tedy jestli vůbec mohou být relevantní, pokud prokáží tvrzení daňového subjektu. K tomu lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2020 č. j. 8 Azs 297/2019-14: „[s]oud zvažuje, zda navrhované důkazy s danou věcí vůbec souvisí a zda jsou ze své podstaty způsobilé tvrzenou skutečnost prokázat, jakož i zda jejich provedení není pro posouzení rozhodných skutečností nadbytečné. Toto předběžné posouzení důkazů však nelze zaměňovat s vlastním hodnocením důkazů, které je závěrečnou fází dokazování a jeho dovršením.“ A právě v případě žalobkyně dospěl žalovaný v souladu s názorem soudu k jednoznačnému závěru, že předestřené důkazní návrhy relevantní být nemohou, neboť všechny směřovaly k prokázání toho, že žalobkyně byla v dobré víře ohledně postavení svých dodavatelů coby plátců DPH, což, jak již uvedeno, nemůže být již v žádosti o posečkání úhrady znovu řešeno, neboť tato okolnost měla svoje místo v řízení, které je již pravomocně skončeno dodatečným stanovením daně.
20. Dále soud považuje k odkazu žalobkyně na důvodovou zprávu k ustanovení § 156 daňového řádu za vhodné uvést, že zpětné přiznání posečkání úhrady daně nelze aplikovat jako eliminaci veškerých negativních dopadů na daňový subjekt, nýbrž pouze těch, které jsou doprovázeny mimořádnými okolnostmi shora objasněné kvality (rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2017, č.j. 8 Afs 181/2017–31: zdravotní, sociální důvody, mimořádné situace), které však žalobkyně neprokázala, ale ani netvrdila. Jinak by totiž musel správce daně přistoupit k přiznání posečkání úhrady daně vždy zpětně k datu splatnosti daně, protože jen takovým způsobem by došlo k důsledné eliminaci negativních dopadů na daňový subjekt v podobě nutnosti hradit úroku z prodlení místo nižšího úroku z posečkání. Takový výklad je však ve

svém důsledku absurdní. Kdyby chtěl takové důsledky zákonodárce způsobit, pak by ukotvil posečkání s úhradou daně zpětně od doby splatnosti daně pro všechny případy.

21. Dále pokud jde o použití metodického pokynu v dané věci, pak právní zástupce žalobkyně v průběhu jednání soudu uvedl, že obsah použité metodiky mu je znám a nespornuje ho (metodický pokyn uvedený v žalovaném rozhodnutí ze dne 24. 9. 2024 - str. 3). Žalovaný přitom ani netvrdil, tedy o tom není mezi účastníky sporu, že metodický pokyn obsahuje postup pro přiznání posečkání úhrady zpětně. To však dle soudu neznamená, že se metodikou žalovaný či správce daně ve věci posouzení žádosti žalobkyně neřídil. Tedy nemůže obstát ani žalobní námitka směřující do absence ustanovení o zpětném přiznání posečkání úhrady daně.
22. Dále soud k námitce neuznání subjektivní dobré víry žalobkyně uvádí, že žalovaný v bodě 23 žalovaného rozhodnutí zcela srozumitelně objasnil, že: *„důvodem zpětného posečkání by mohla být objektivní dobrá víra daňového subjektu, kdy nemohl předpokládat změnu výkladu právních předpisů vzniklou v souvislosti s následným soudním rozhodnutím. Správce daně a ani odvolací orgán však nesouhlasí s odvolatelem, že by důvodem zpětného posečkání měla být subjektivní dobrá víra odvolatele, pouhé přetrvávající přesvědčení odvolatele o správnosti jeho jednání a věrohodnosti jeho dodavatelů v řízení o stanovení daně. Tyto důkazní prostředky a dobrá víra odvolatele ohledně jeho dodavatelů nemají žádného místa v nynějším řízení o posečkání úhrady daně.“* Toto odůvodnění považuje soud za zcela srozumitelné. Objektivní dobrá víra žalobkyně ohledně změny výkladů právních předpisů nenastala, ani ji žalobkyně netvrdila. Naproti tomu subjektivní dobrá víra žalobkyně ohledně postavení jejich dodavatelů jako plátců DPH zde již nemůže být uplatněna, přičemž bylo volbu žalobkyně, že tyto okolnosti neuplatnila k výzvám správce daně v průběhu doměřovacího řízení. Tedy ani tato žalobní námitka nemůže obstát.

V.

23. Soud proto uzavřel, že správce daně užil správně uvážení v situaci, kdy zákon jeho užití předpokládá, nepřekročil jeho meze a jeho úvaha je logická a ucelená. Tedy správce daně se nedopustil libovůle, naopak institut posečkání úhrady daně aplikoval s ohledem na individuální okolnosti případu, kdy absentovaly mimořádné okolnosti na straně žalobkyně kvalitativně srovnatelné s těmi, které demonstrativně uvedl NSS v rozsudku ze dne 19. 12. 2017, č.j. 8 Afs 181/2017-- 31 (zdravotní, sociální důvody, mimořádné situace), tedy správce daně dostal svojí povinnosti přihlídnout ke všemu, co vyjde ve věci při správě daní najevo ve smyslu § 8 odst. 1 daňového řádu.
24. Lze tedy shrnout, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v řádném řízení vedeném v souladu se zákonem a nebylo zatíženo libovůlí rozhodujícího orgánu (blíže viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 15/2007–106, č. 2066/2010 Sb. NSS, a ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 Afs 1/2013–47, popř. nález Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. III. ÚS 2556/07). Jelikož žalovaný, jehož rozhodnutí bylo plně přezkoumatelné, nepřekročil meze správního uvážení ani toto uvážení nezneužil, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
25. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o žalobě

příslušelo, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo (výrok II).

Poučení:

Rozsudek nabývá právní moci doručením účastníků řízení.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 25. června 2025

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v. r.
předsedkyně senátu